

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Ο Βίσμαρκ και ή... γάτες.

Ο Βίσμαρκ ήταν προφητικώτατος. "Όταν έβγαινε τό πρωί απ' τό σπίτι του και έτύχανε να συναντήσει στο δρόμο του καμιά γάτα, γρήφτε άμέσως πίσω και κλεινόταν μέσα, όλη δην ήμέρα δέν έκανε άπολύτως δουλειά. Έπίσης έδωροφόρε ός άποφράδα ήμέρα την Παρασκευή, κατά την όποια ούτε έγραφε, ούτε και έδέχεται κανένα από τους έπισήμους.

— Ο Φραγκίσκος Ίωσηφ και τά όνειρα.

Ο περίφημος αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος Ίωσηφ, ήταν επίσης γεμάτος δεισιδαιμονίες και προλήψεις. Όσakis έτύχανε να ιδή στον ύπνο του όσχημα όνειρα, όλη την επομένη ήμέρα την έπερινούσε με άγωνία, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή νά τό συμβή κανένα δυστύχημα.

Έπίσης την ίδια ήμέρα δέν έκανε καμιά ένέργεια, ούτε ιδιωτική, ούτε κρατικής φύσεως.

— Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία και τό 13.

Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία θεωρούσε τό 13 ός τον κατ' έξοχην κακότιμο αριθμό. Έπίσης ή Παρθενική ήταν γι' αυτήν ήμέρα χειροψίαση, κατά την όποια ούτε υπέρβαινε τά διατάγματα του της Σουλταν, ούτε και προσέβαινε σε καμιά άλλη σοβαρή ένέργεια.

— Η βασίλισσα της Ίσπανίας και τό μακι του κορακιού.

Η βασίλισσα της Ίσπανίας Χριστίνα, έπίστευε, ότι της έφαινε ευτυχία τό μακι ενός κορακιού, τό όποιο είχε πάντοτε μαζί της περισημένο σε μιá χρυσή αλυσίδα που χραιοθεύε από λαμπά τό 5. Τό μακι αυτό τό είχε κληρονομήσει από την γιαγιά της, δούκισσα Αλεξάνδρα, ή όποια έπίσης έπίστευε ότι φέρνει ευτυχία...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΩΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑΟΥΝΗΣ

Κάποτε ο Μιαούλης πήγε να ιδή τό γέρο Κολοκοτρώνη και τον βρήκε να σκαθί τον κρητό του.

— Τί κάνεις αύτό, γέρο; ρώτησε ο Μιαούλης. Τί την έκαμεις την πάλα;

— Δεντρικά φιντεύο, απάντησε ο Κολοκοτρώνης. Της πάλας βάλτης οίανη. Η πέσσα τώρα θα φάη τό σπαθί!...

Μ' αυτό έννοούσε, ότι την ένδοξη γενεά των αγωνιστών θα την διεδέχοντο οι λόγιοι, οι εαλαμαγάδες, όλοις τους άποκαλύθουν τότε εαλονικά.

πρέπει να είδοποιηθί, χωρίς άναβολή, γιατί ανδινείναι τό κεφάλι μας...

— Μην τά λές τόσο ύπερβολικά, Γαταλέν!

Γιά πέσ μου τί συμβαίνει;

— Είμαστε μόνοι; Βιοσκόμισατε σε ασφάλεια;

— Έντελός μόνος. Άλλά γιά μεγαλύτερη προφύλαξη, έλατε μαζί μου.

Και ο Μομιρανσού εισήγαγε τον Γαταλέν, τον διοικητή της Βαστίλλης, όποις θα θυμάστε, σ' ένα μικρό δωμάτιο δίπλα απ' τά γραφεία του.

— Έδώ μέσα είμαστε έντελός μόνοι, του έλετε. Τό δωμάτιό μας συγκατανοεί με μιá μικρή κρηφή σκάλα, την όποια δέν ξέρει άλλος, έντός από μένα και τον οικονομό μου. Μπορείτε λοιπόν να μου μιλήστε ελεύθερα...

— Φοβάμαι ότι χαθήκαμε! φώναξε ή σκεπτική ο Γαταλέν. Υπάραχη στο Παρίσι ένας άνθρωπος, ο όποιος γνωρίζει τό φοβερό μυστικό της συννομίας μας και ο όποιος μπορεί να μας στείλη στο κρησίωμα!...

— Τί λέτε. Είνε δυνατόν αυτό; φώναξε ο Έσφοβος, άμυθαλάοντας.

— Κ' όμως είν' άλληθε. Ο Άνθρωπος αυτός παρενοθή στην τελευταία συνεδρίασί μας στο «Συνεδριοί της Μάντιδος» και σ'ε βεβαίωνω, ότι ξέρεει τά πάντα...

— Πώς λέγεται;

— Παρνταγιάν!

— Παρνταγιάν; Είνε ένας άνθρωπος έξήντα περίπου χρονών, ψηλός, άδύνατος, με φερά γενεία!...

— Όχι. Αυτός που λέω, είνε νεώτατος.

— Τότε θάνα ο γιός του, γιά τον όποιο κάποτε μου μιλούσε...

— Ο γιός του; Δεν καταλαβαίνω...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Μ. Πέτρος... έδεντοιατρέσ. Η πονηρία του θαλαμηπόλου. Πώς εκδιηθήκη τή γυναικα του. Τό ξεριζώμα του δοντιού πεύ... δέν πονούσε!... Λευδοβίκες ο Εύσεβής και ή γυναικα του. Ο 'Αλέφους ο Γ' κι ή χωρίτισσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μέγας Πέτρος είχε τή μυρία να ανακατέεται έρασεπτηνιώς με την οδοντοιατρική και να περνά τις ώρες της άργιας του, βγάζοντας χαλασμένα δόντια. Δέν είχε, φυσικά, έξωτερική πελατεία, αλλά είχε παραγγείλει σ' όλους τους άνθρώπους του παλατιού του να μη καταφεύγουν σε άλλους γιατρούς, όταν έχουν πονόδοντο, άφού μπορούσε να τους κάνει καλά ο ίδιος.

Μιά μέρα ο Τσάρος άντελήφθη, ότι ο θαλαμηπόλος του ήταν λεπτημένος και τον ρώτησε γιά την αιλία της λύτης του.

— Μεγαλειότατε, απάντησε άότος άναστενάχοντας, ή γυναικα μου πάσχει από τά δόντια της και έχει ζουφλαθεί απ' τον πόνο. Ηλα όμως που δέν θέλει με κανένα τρόπο να βγάλή αύτό τό καταραμένο δόντι που την πονεί...

— Φέρτην έδώ, τον διατάξε ο Τσάρος, και σου ύπόσχομαι να τή γιατρέψω στη στιγμή.

Την άλλη μέρα ή γυναικα του θαλαμηπόλου όδηγήθηκε μπροστά στον Τσάρο, αλλά παραδόξως άρχισε να διαμαρτυρείται και να λέη, ότι ποτέ στη ζωή της δέν την πονούσαν τά δόντια της και ούτε και τότε την πονούσαν...

— Μην την πιστεύετε, Μεγαλειότατε, είτε ο σύζυγός της, επεμβαίνοντας. Πάσχει φροντά, αλλά τρέμει στην ιδέα ότι θα της ξεριζώσουν τό δόντι.

— Τό κατάλαβα, αποκρίθηκε ο Τσάρος. Δείξε μου μονάχο τό χαλασμένο δόντι και κρητήσε τή τό κεφάλι ψηλά, γιά να μη κρηνηθί. Ύστερ' από λίγες στιγμές θα τής σταματήση κάθε πόνο...

Ο θαλαμηπόλος έπάκουσε λαόθυμα. Τότε ο Τσάρος πήρε μιá τανάλια, έπιασε μ' αυτή τό δόντι ποί... πονούσε και τό τράβηξε.

Η δυστυχισμένη γυναικα πόνεσε τόσο, ώστε λίγο έλειψε να πέση κάτω λιπόθυμη.

Φαντασθήτε όμως την αγανάκτηση του Τσάρου, όταν ύστερ' από λίγες μέρες έληθορωρείτο ότι είχε πέσει θύμα άπάτης. Ο θαλαμηπόλος του είχε παίξει άπλοσάστα εις βάρος της σύζυγού του, ή όποια διαρωκόσ τον εργαζοιάσε, τό όσχημο αυτό παιχνίδι, λέγοντας στον Τσάρο πως την πονεί τό δόντι.

Έλάσε όμως και ο Τσάρος κατόπιν, όταν έμαθε τή συνέθε μεταξύ των δύο σύζυγων, μετά τή... χειρομαγή του επάμβιασι. Έλειδή ή σύζυγος κρηρίνασε, ο άνδρας της της είχε :

— Πρόσθε και μιν ένααρχής τις γκρίνες, γατί θα σε πάω στον Τσάρο να σου βγάλή όλα τά δόντια και θα μένεις ραφούτα!...

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος, ο έπιλογομένος Εύσεβής, βρισκότανε στις τελευταίες του στιγμές, οι γυιοί του που κατά τή διάρκεια της ζωής του τον είχαν πολύ δυσραεστήσει, πήγαν και τό ήτησαν συγγαμη.

— Άς συγχωρώ, τους άποκρίθηκε ο έτοιμοθάνατος, όπως συγχωρεί ο κατάδικος τους δημώεις του!...

Μιά φορά, ο βασιλεύς της Ίσπανίας Άλφόνσος Π' είχε βγει περπατά κι' άντάμωσε μιá γρηά χωρική, με την όποια έπιασε κρηβάντα. Σε μιá στιγμή, ένω εκείνη του έλεγε τά δικά της, θέλοντας να την καταλήξη, της ειπε :

— Γιά πρόσθετε τί λές. Έγώ που με βλέπετε έδώ, είμαι ο βασιλιάς...

— Άδύνατον! άποκρίθηκε ή γρηά. Οι βασιλιάδες δέν μιλούν τόσο άπότομα...

Κόκκαλο ο Άλφόνσος!...

Μιά μέρα, ο Κάρολος ο δέκατος, κρηβεντιάζοντας με τον πρωθυπουργό Ταλλεφράνδο, του ειπε :

— Ένας βασιλεύς, ο όποιος σέβεται τον έαυτό του, όταν βροθη σε κίνδυνο, δέν έχει να διαλέξη παρά μεταξύ θρόνου και κρημάλου.

— Μή λησμονείτε, Μεγαλειότατε, ότι ύπάραξη και ή ταχυδρομική άμια, του λαρετήρησε ο Ταλλεφράνδος.

Και ή προφητεία του έξεπληρωθή, γατί όταν ο βασιλεύς εκρηκίθη έκπαιτος, γιά να φτάση ός τά σύνορα της Γαλλίας αναγκάστηκε να χρησιμοποιήση ταχυδρομική άμιασε.

Γιά τον Ίωσηφ Βοναπαρτη ή Ταλλεφράνδος έλεγε :

— Έξοχος άνθρωπος, αλλά πενηχός βασιλεύς!...

